

ningen hafva tillkommit af en alltför stark och upprörd inbillningskraft, och han ursäktar gerna Hr Reuterchronas patriotiska ifver, hvad han ej skulle ursäkta, om Memorialet kunde misstänkas hafva tillkommit af samma mindre vackra anledningar, som utmärkt vissa andra i tryckfrihets frågor bekanta skriftställare.

Egentligt försök till systematisk vederläggning af Hr Reuterchronas anföranden skulle så mycket mer anses otjenligt och öfverflödigt, som de, bland andra förtjenster, jemväl hafva den, att vederlägga sig sjelfva. Men Allmänheten har rätt att åtminstone fordra en öfersigt af ett så eftertänkligt Memorial, hvars ämne så nära rör henne; och då hvar man ännu äger att offentligen yttra sig öfver allt slags åtgärd, bör icke heller Hr R. misstycka att finna sina åtgärder billigen granskade. Skulle åter, hvilket jag är höjd att förutse, mina reflexioner komma att strida tvertemot Hr Rs; så är jag redan tillräckligen belåten med de flera heders-titlar han behagat utdela åt Veckoblads-skribenterna, följaktligen äfven åt mig: Hr R. behöfver således icke vidare skära sin penna för en så lumpen sak, hvaraf också dess höga Med-Ständer säkert äro föga intresserade. Men ville han deremot bestämdt förklara sig emot några vissa skrifter och söka bevisa hvad han i Memorialet uppgifvit, hvilket han nu ej lär hafva medhunnit; då torde jag få äran att närmare utreda hvad jag nu, lika med honom, blott lösligen vill vidröra.

Hr R., som, efter hvad mina citationer visa, är bevandrad i mångahanda, är det äfven lika grundligt i Juridiken. Han talar om tryckfrihets-missbruk i *rättegångs-handlingar*, såsom de hvilka äfven böra afskaffas. Man har hittills trott, att dylika handlingar hafva liten eller ingen gemenskap med, eller vådlighet för, säkerhet och samhälls-ordning. Någon anonymitet kan icke, i detta fall, hindra den, som finner sig befogad, att söka och vinna upprättelse för missfirme-ligt skrifsätt. Dessutom, om någon skrifver dumma och skändliga memorialer i en rättegång, så dömmes han af samma domare, som dömmes i hufvudsaken. Plumpa och missfirmande rättegångs-handlingar hafva under alla konstitutioner blifvit tryckta, utan att samhälls-

ordningen lidit i det ringaste deraf. En tryckfrihets-lag kan icke heller förekomma sådana, och det vore en absolut omöjlighet, att föreskrifva tvenne tvistande parter *formulär*, huru de böra träta sinsemellan.

Hr R. säger «de ovedersägligaste facta tvinga honom att svara «Nej på den frågan: om den nya Tryck-lagen fastare stadgat Svenska «Folkets säkerhet och frihet?» Då man eftersöker dessa åberopade facta, finner man blott ett enda uppgifvet, hvilket man dock måste gissa vara Allmänna Politiska Journalen, hvilken skrift sjelfva Nya Posten (som det sades, med mycket bifall ifrån bögre ort) tadelade, och hvars författare, till Hr R:s tillfredsställelse, sitter på Vaxholms fästning. De «flera» andra missbruk emot främmande Makter, hvilka Hr R. påstår blifvit ostraffade, har jag mig ej bekant, och troligen icke heller någon annan. De måtte då ej höra till tryckfrihets-missbruk, utan vara af annan natur, som icke alle kunna känna. Allmänna Opinionens Organ försvarar jag icke annorlunda, än så vidt Hr R. påstår den hafva «undervisat i konsten att göra upplopp, samt *upprätat* dertill». Ingendera finnes i samma veckoblad, minst det sednare: men väl ifrades der på många ställen för ordning och lugn. Att dess författare blifvit ostraffad, må på visst sätt vara sant; men emedertid har Boktryckaren blifvit af Kongl. Hof-Rätten dömd till 800 R:drs böter, hvilka, om de fastställas, hvarpå jag mycket tviflar, författaren sedermera ej lär undgå att få ersätta.

«Att hvarje medborgare kunnat genom tryckfriheten på gröfsta «sätt misshandlas, utan försvar och upprättelse», är en lika ofta anbragt, som högst vidunderlig anmärkning, hvarom lindrigast kan sägas, att den ej förtjenar vidröras.

Det nekande svaret på frågan: «Om Tryckfrihets-lagen bidragit «till National-karakterens förädlande och ungdomens bättre uppfostran?» tyckes visa, att Hr R. icke läst några nyare skrifter i detta ämne, eller att han tror ett otjenligt uppfostrings-system kunna på tre års tid alldeles omstöpas. Till denna förmodan hämtar jag så mycket större skäl af Hr R:s yttrande: «att den nya tryckfriheten icke verkat för, men väl *emot* denna sak». Har Hr R. åter läst vissa skrifter, som

ganska tydligen utmärkt sig hafva för ändamål att bilda ungdomen «till dygdiga, upplysta, dugliga och patriotiska samhälls-medlemmar», och äfven till en början ly kats deri, samt vunnit uppmärksamhet af sjelfva Regeringen; så vill jag icke göra den ohöfliga anmärkning, som skulle Hr R. icke hafva förstått dem. Underligt ser det likväl ut.

Likåsa är den omständigheten högeligen förvånande, att Hr R. beskyller författare att hafva hållit «anarkistiska föreläsningar och loftal öfver riksförräderi»: — beskyllningar, dem man ej väntat från en man, som ifrar så tappert emot smädelse, nedrighet, tygellöshet och vanvett; beskyllningar, dem man, så mycket jag vet, aldrig förr ingifvit till ett Riks Stånd eller låtit trycka, utan beledsagande af fulla skäl och bevis. Var det verkligen af rent nit för saken, eller af hastighet, som Hr R. lät undslippa sig dessa tillmälen? Om alle författare, som skrivit under tryckfrihets-perioden, gjorde gemensam sak, och instämde Hr R. till behörig domstol, för att antingen bevisa sin beskyllning, eller ge rekonvention: huru skulle väl då Hr R. bära sig åt?

Huru Tryckfrihets-lagen kan bidra att öka Rikets makt och styrka, hvilken pretention Hr R. derpå gjort, förstår jag icke annorlunda, än om det menas den makt och styrka, som uppkommer genom National-karakterens förädlande och en bättre uppfostran, hvilket dock Hr R. ej synes hafva menat. Om derföre med makt och styrka skall förstås goda finanser, allmän välmåga och stor krigsmakt; så hafva visserligen flere Stater makt och styrka, utan att någonsin hafva haft en Tryckfrihets-lag.

Ingenting kan vara mera «vandaliskt», än den definition Hr R., till allas häpnad och förundran, ger på Rikets Ständers ännu gällande Tryckfrihets-förordning. Jag vill icke en gång upprepa den ord för ord. Dess innehåll är i korthet: att hon «lemnar författare fritt, att begå de gröfsta brott, som i tryck kunna tänkas». Hon bestämmer likväl, i fjorton momenter, tryckfrihetens missbruk, och utsätter straff derföre. Äro då dessa momenter tomma ord, eller har Hr R. fått ett defekt exemplar af Förordningen? Eller huru kan man inför ett Riks-Stånd så definiera en Grundlag?

«När, enligt hvad nu är visadt» — säger Hr R. strax derpå — sedan han ingenting visat. *Sat Sapienti.*

Man är sig sjelf närmast. Detta är tidens valspråk, synnerligen vissa skribenters. Man inser icke sina egna brister och ursäktar alltid sina egna gerningar. Om Hr R., för att rätt opartiskt bedömma sitt Memorial, ville ett ögonblick föreställa sig, att det stått i något veckoblad, t. ex. Nya Posten. Han skulle då finna mycket mer än jag velat finna: han skulle säga, att den författare, som, till råga på allt det öfriga, omsider talar om «*Regeringens tysta blygd*», icke just är den vördnadsfullaste, fastän infallet kan vara nytt och frapant. Törhända skulle Hr R. än mera studsas vid det förmättna påståendet: «*att den sannfärdigt lidande och förtryckte ej genom tryckfriheten kan höja sin röst till Thronen, af skäligen fruktan att mötas med vedervilja!!!*» Förmodligen hafva ej alle Riksdagsmän den lyckan, som dock icke är afundsvärd, att fritt få förolämpa både Ständer, Regering och Thron, icke en gång enskilda korporationer — hvarpå Oxelberg är ett märkeligt bevis.

Hr R. ordar om «*skrifvande Vandaler, oförsynte svärmare, trotsige vanvettingar i filosofi och vitterhet, som skola velat stifta en sekt af underbart vanvett och den mest vandaliska osmaklighet*», och menar det vara högst angeläget, att denna sekt utrotas. Hr R. fordrar sannerligen för mycket af Rikets Ständer, om han vill, att de jemväl skola stifta lagar i filosofi och vitterhet. Jag vill i öfrigt visst icke bestrida Hr R. den förtjenst, att vara filosof och vitter; ty om ej så vore, hade han väl icke vidrört dessa höga ämnen: men att han specielt känner den nya sekt han angriper, det måste jag helt och hållet bestrida, intilldess han lemnar andra bevis derpå, än de anförda. Fara är, att denna sekt, som har mäktige anhängare, griper mer och mer omkring sig, utan afseende om tryckfrihet fins eller ej. Skulle han råka ut för en mäktig motståndare, så får man dock se; men denne måste hafva talang i mycket annat, än i ropkonsten.

Jag har med flit hittills förbigått Hr R:s klagan öfver stora förtjensters förnedrande samt dess egna mening om goda, ädla och yp-

perliga författare, af hvilka likväl ingen blifvit namngifven. Må mig tillåtas, att till slut få säga några ord härom.

Att sådane författare *böra förblifva tyste*, så länge dåliga författares *oljud* räcker: är en sats, som, derest den antages till efterlefnad, skulle leda derhän, att vi aldrig finge läsa något dugligt. Att bestämma denna sats till lag, skulle vara det största tyranni och det bästa medel att uppmana och likasom kröna odugligheten, hvilken nog ändå kan bli krönt. Deremot hafva gode författare i alla tider, om de neml. funnits, tystat och qväft de öfriges *oljud*, hvilket man ock ansett vara deras pligt. Detta tyckes vara temligen handgripligt.

Lika oförmodad är ock den idé, att gode, ädle och ypperlige författare kunna anse för en blygd att höja sin röst bland de oduglige, att de ej kunnat skriva, och att man ej bort begära, att de skolat blanda sin röst med skränet af anarkister, äreskändare m. fl., samt äntligen, att dålige författare, vare sig i «svärm», som Hr R. säger, eller i ringa antal, kunna tränga sig framför (d. v. s. uttränga eller bortskymma) de ypperliga. Hr R. lär hafva svårt att kunna bevisa sanningen af dessa reflexioner, så vida annars bevisen skola uppsökas i erfarenheten eller historien; men jag kan icke känna hvilka andra grunder Hr R. kan åberopa.

All diskussion i detta ämne tyckes väl förutsätta, att klart kunna inse och bedömma *skillnaden* emellan *ondt* och *godt* — emellan *dåliga* och *ypperliga* författare; med dåliga förstår jag naturligtvis äfven *anarkister* och *äreskändare*, jemte *ursinniga vitterhets-idkare* och *förvridna filosofer*. Men äfven utan denna urskillnings-förmåga torde det gå an att reflektera i allmänhet, endast man håller sig till sakens natur. Men då finner man först och främst: att den, som tänker godt, ädelt och ypperligt, omöjligen kan blygas att säga hvad han tänker. Väl kan han frukta därför, i fall det är en hög, vigtig och stark sanning; men skulle han blygas för sin tanke, så vore den icke mera ypperlig. All blygd för publicitet är oförenlig med en ypperlig tänkare. Dennes produkter *förblandas* icke heller med *charlatanens*, om ej med *blandning* förstås, att begge kunna få plats i

samma boklåda eller på samma hylla. Således är slik fruktan onödig och har heller aldrig afskrämt någon ypperlig författare. Man finner vidare ingenstädes i något land eller tidevarf, att oduglige och dålige författare utträngt, eller kunnat tränga sig framför, de ypperliga. Det går an i allt slags krig och fejd, der kroppsstyrkan afgör utgången, att med ett stort antal dåligt folk öfvermanna och nedergöra några få tappra och ypperliga krigare; men det är ej så på litteraturens och filosofiens stridsfält. Der, om blott en enda ypperlig man uppträder, krossar han, i ett enda slag, alla odugliga och trotsiga systemer, principer, charlatanerier och filosofemer, om de ock voro oräkneliga. Snillet, som är det enda ypperliga under solen, kan motarbetas, förföljas, smädas och missförstås: men aldrig kufvas och utträngas af qvacksalvare. *Synes* sådant hafva skett, hos oss eller annorstädes: då kan man taga för afgjordt, att dessa snillen ej varit ypperliga, följaktligen alldeles *inga* snillen, utan myndiga fuskare, hvilka först sjelfve blifvit bedragne, och sedermera, måhända i största välmening, velat fortplanta förvillelsen på tidevarfven.

Detta förhållande med goda, ädla och ypperliga författare — vare sagdt med all aktning för Hr Ris skiljaktiga mening — börjad med all vettenskaps första upprinnelse, är intygadt af all lärdomshistoria och fortgår oförryckt intill världens ända.

I öfrigt lär det svårligen kunna läggas Tryckfr. förordningen till last, om någre ypperlige författare kunna sägas vara utträngde eller hafva tegat, af fruktan att förblandas med de dåliga. Denna förordning skulle då, i likhet med Hr Ris projekt, hafva rent af förbjudit dem att skriva och trycka. Men, som hon tillåtit hvar och en, således äfven *dem*, yttrande-rätt; så rår *hon* icke för om de tegat, utan må de bäst *sjelfve* förklara orsaken dertill.

Jag och flere afbida oåligt stunden, då desse ypperlige män bryta sin hårdnackade tystnad. Det blir då ganska intressant, att få se nya ljus på upplysningens horisont. Äro desse upplysare *verkligen* ypperlige, gode och ädle; så vet jag visst, att de icke varda utträngde.

von E * * *

N:o 83 och 84.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 21 Juli 1812.

Svar på non-sens i Journalen för Litteraturen och Theatern N:o 161 den 15 Juli 1812.

Författaren till brefvet från Örebro, han må vara andelig eller lekman, borde ändå lära sig förstå, att *C. D.* icke alltid betyder Carl Delén, och att, om han icke förstår en så enkel sak som denna, synes han vara en ganska oskicklig Riksdagsman i allt annat, än att försvara stora brännvins-pannor, krogars nytta och Landtullarnes skadlighet. Uttrycket: *obekant omslag*, som han nyttjar, bevisar att han ej heller kan skriva. Hvad betyder väl *obekant omslag*? *Omslaget* var förmodligen papper, och sorterne deraf äro merendels lika. Bekant eller obekant *sigill* eller *utanskrist* låter säga sig; men bekant eller obekant *omslag*, h. e. papper, säger ingenting.

När förståndet icke räcker till, är lögnen en ganska säker tillflykt, för att åstadkomma bevisning och göra sensation. Första lögnen i brefvet är: att Ni och en mängd andra Riksdagsmän erhållit flera exemplar af *Trompeten* N:o 74 och 75. Dessa numror sändes ej till flera, än blott 5 hedertiga Riksdagsmän; således intet enda exemplar till Er. Andra lögnen: att *Trompetens* utgifvare tillsändt både *Justitie-Stats-Ministern* och *Hrr Stats- och Justitie-Råd*, Fru

Hellboms ansökning tryckt. Det är skam, att i en så liten Stad, som Örebro, min Herre icke kan bättre spionera. Ingen af dessa Herrar har fått ett enda exemplar sig tillsändt af Trompetens utgifvare, och kanhända ej heller af någon annan. Att Ständerne ej kunna taga befattning med Hellbomska målet, är så begripligt, att den under rättelsen icke behöft inflyta i en Tidning. *Tredje lögnen:* att *Beredningen aldrig sagt, att Landtulls-avgiften medförde kostnad för hus och betjente.* Huru den andelige författaren af Beredningens makalösa betänkande *skrifvit*, kan jag icke veta; men det vet jag, att i det hos Nils Magnus Lindh i Örebro år 1812 tryckta betänkande står skenbarligen att läsa: att *Landtulls-inrättningen medförde kostnad för hus och betjente.* Är då frågan om en Landtulls-inrättning utan avgift? En sådan finnes icke; ty för det närvarande är inrättningen icke Landtulls-, utan *Sjötulls*; och visserligen måste för vederlags-, tionde och boställs-spannmålen betalas drygare avgift, om inrättningen ombytes och göres till Landtulls, i stället att nu betalas ingenting. *Fjerde lögnen:* att *Nationens allmänna röst är emot Landtulls-inrättningen*, hvilket vill bevisas genom 1809 och 1810 årens Riksdagar. Vet då icke Brefskrifvaren, att *är och var icke äro detsamma?* Man var år 1809 för en oinskränkt tryckfrihet; man är år 1812 emot en oinskränkt. *Femte lögnen:* att *den som ingenting har att sälja i Staden, erhåller dock ur handelsboden mycket till ett lindrigare pris, enär ingen tull-avgift varan belastat.* Om Brefskrifvaren köpt något ur handelsboden, så har han säkert funnit, att *allt hvad han köpt varit dyrare de sednare åren under tullfriheten.* *Sjette lögnen:* att *den som ingenting har att sälja, återfår på årsbehofven snart nog sin för tull-avgiften förskjutna ersättnings-kostnad.* Den som skrifver sådan nonsens, borde antingen icke vara Riksdagsman, eller ock taga förståndet med sig till Riksdagen, och icke lemna det hemma på trädsgärdet. *Sjunde lögnen:* att *erfarenheten bevisar, det Landtulls-avgiften ej är det jemnast fördelade beskattnings-sätt.* Erfarenheten bevisar tvertom; men min Herre har förmodligen ingen annan erfarenhet, än att *all avgift till Staten graverar min Herres*

kassa, och att denna kassa mår bäst, om den betalar ingenting. *Åttonde lögnen*: att *Öfver-Direktören Grevesmöhlen*, i sitt Memorial om Tullverket, tryckt 1809, vittnat om Landtullens vanmakt att förekomma lurenträgerier. Jag har läst hans Memorial å nyo; men jag finner der ingenstädes en sådan sats, hvilken dessutom vore nonsens; ty Landtullen är en afgift, och afgifter kunna icke mota lurenträgerier. *Bevakning* åter är helt annat, och dermed förstås *meniskor*, som *bevaka* och *hindra* lurenträgerier. I Memorialet yrkas den satsen, att den dåvarande *Betjeningen* vid Landtullen (NB. icke sjelfva Landtullen eller afgiften) var otillräcklig att *medhinna* bevakningen af alla ingångar till Städerna. Men han har ock derjemte bestämdt yrkat, att Landtulls-bevakningen är den starkaste kontroll emot Sjötullens undansnillande. Deraf följer också, att om *betjeningen* består af ett tillräckligt antal personer, kan både lurenträgeriet motas och Sjötullen controlleras. Hvad förtroende bör man hysa till en Riksdagsman, som begagnar åtta lögner i ett enda bref? Men säkert har han icke många efterföljare bland Ständernas Ledamöter.

Ett råd till slut, min Herr Riksdagsman. Res hem och sök ej förvilla andra med lögner och sofismer. Er tid är förbi: den återkommer aldrig mer; men i alla fall skall Ni betala till Staten hvad Ni bör.

P. S. Det var ledsamt, att projektet om förbättring för Justitien Staten kom för sent, enligt min Herres berättelse; men hvem kunde tro, att just denna fråga skulle redan vara afgjord, då så många större frågor ännu icke kunnat medbinnas på snart 3 månaders tid?

C. D.

Försök att bevisa nyttan af

En allmän Blindhet.

Man borde verkligen bedja, att bli blind på begge ögonen. Likväl icke så, att *en* menniska, ett *hundrade* eller *tusen* blefvo blinda, utan *alla* jordklotets bebyggare på en gång. Kanhända hade det

varit bättre, om alla varit *blindfödde*; men då vi ej blifvit lycklige till en sådan grad, så låtom oss alla, både Christne, Judar, Turkar och Hedningar, önska att bli slagné med blindhet, värre än de Amalekiter.

Hvem inser icke, till och om med om han vore blind, att en allmän blindhet vore den största välgerning för människoslägtet? Det är omöjligt att hinna uppräknat alla de otaliga helsosamma följderna deraf. Några få exempel skola vara nog, för att väcka en odelad önskan efter ett evigt mörker.

Första nyttan blefve således, att icke något krig fördes mer i världen, och ingen slagtning levererades; ty man sköte då med kanonerna på måfå, och när man som mest trodde sig genombryta fiendens center, eller kringgå dess flygel, stod han på en helt annan sida och skrattade, och antingen stötte man sjelf näsan mot träden, eller sprang man busbas i strömmen. Det är väl sant, att nu för tiden bestå arméerna också af *blinda* verktyg; men de leka icke blindbock sinsemellan.

2:o Så snart människorna slöto igen sina ögon, skulle rättvisan låta opp *sina*. De blinde domrarne suto då ärbart på sina stolar, hörde och öfvervägde, utan att störas; sågo hvarken kärandens mutande hand eller den sköna anklagerskans vällustiga barm. Areopagiterne kände redan i sin tid fördelen häraf, och höllo, för att vara blinde, sina sessioner om natten.

3:o Kort och tärning skulle då försvinna, och med detsamma så många människors olycka.

4:o Flickorna skulle då icke få några tillbedjare, blott för deras vanskliga skönhet, utan för deras oförgängliga dygd. Fåfången försvunne tillika med speglarna. Hvarje koeffur blefve likgilltig, och ingen äkta man ruinerades genom sin hustrus fåfånga klädsel. Med ett ord: man skulle då med skäl kunna kalla dem *änglar*, ehuru de voro *blinda* änglar.

5:o Som otrohet vanligen är en följd af ögonens begärelse, så blefve äfven den plågsamma svartsjukan landförvist genom blindheten.

Hvar och en hade rätt att anse *sin* hustru för den skönaste, ja! den trognaste; ty hon kunde icke en gång *glosa* efter en främmande karl; och skulle det någon gång hända, att en blind rival jagade på hans skog, så såge mannen det icke; ty det fans ingen Titania, som gjorde honom den grymma tjensten, att öppna hans ögon.

6:o Hvarken skrefs eller lästes mera någon bok; och som man vet, att det gifs tusen *dåliga* böcker emot en *god*; så är vinsten gifven.

7:o Skulle äregirighetens och herrsklystnadens onda andar fly från verlden; ty hvar och en hölle sig beskedligt inom sitt hus och gård, och hittade, på sin höjd, vägen till sin granne. Men hade han lust att gå *öfver Alpena*, så störtade han i afgrunden; eller *öfver Rhen*, så drunknade han.

Man kunde anföra flera tusen bevis, att blindheten vore för oss just en dyrbar gåfva. Nuvarande generation invänder väl, att, sedan man en gång njutit synförmågan (hade man än sett de skändligaste uppträden), så blefve det svårt att afsäga sig den, äfven om man ägde den fulla öfvertygelsen, att man redan en rätt vacker tid i Europa varit slagen med blindhet. Behålle då samtiden sina förblindade ögon, blott att författaren till *konsten att göra qvicka barn* ville i stället lära oss konsten att göra *blinda*; ty om dessa kunde det väl icke mer nekas, att de ju hade all fördel af saken, utan att behöfva göra den ringaste uppoffring. Hvem känner icke dessutom, af Voltaires Mikromegas, att det finnes varelser begåfvade med några hundrade sinnen, hvilka likväl icke äro afundsjuke på oss femsinniga kreatur, emedan vi icke hafva något begrepp för deras derigenom förökade njutningar? Också skola våra fyrsinniga barn icke sakna förfädrens ögon, utan tvertom, oberäknade tusen andra fördelar, äfven blifva delaktige af en evig freds lycksalighet.

Man må säga hvad man vill, så har ändå måttligt

Stryk

sin stora nytta. Man har sett, att Ryssarne gjort underverk genom stryk; och med denna enkla utväg skapa de sig till och med musikanter af så mycken färdighet, att det nästan är otroligt. Man höre blott deras så kallade *Hornmusik*, der hvar och en musikanter blåser blott en enda ton; men noggrannheten och färdigheten är ändå så stor, att ett visst antal sådane musikanter kunna ända till fullkomlighet uppföra de svåraste simfonier, och deribland Ouverturen till Mozarts trollflöjt. Mycket annat tillvänes också blott genom stryk. När nu stryk, enligt erfarenhetens intygande, kan skapa talanger, hos den som förut inga har, så måste väl stryk, med förstånd utdeladt och användt, också kunna *drifva bort* odygds-talanger hos den, som dermed är bekajad. Man behöfver ej länge söka efter tjennliga orsaker, och när förmaningar icke hjälpa, så vore frågan, om icke stryk, i bestämda portioner, skulle göra långt bättre verkan, än suspensioner, degradationer, böter, utskämningar i skrifter och muntligt ovett, för hvilka sednare utvägar man ofta blottställer sig sjelf för böter och ansvar, under det att sjelfva brottslingen slipper, skaffar sig medhåll och sätter näsan högre i vädret än förut. Men, på det stryket måtte utdelas med rättvisa, så skulle det ske i ordentlig väg, af enkom tillförordnade personer, och således äga laglig form. Nästan allt annat är redan försökt: detta enda återstår således att försöka; men hjälper icke heller det, så är allt hopp ute. Till ex. vissa prygel för hvar och en försummelse i sysslan: vissa prygel för hvar och en märkbar okunnighet i det yrke man åtagit sig; men spö för uppsätlig orättvisa och för allt slags kanaljeri, som äger någon gemenhet till grund; äfven ock för mutor, om, genom dem, någon skada uppkommit; men dessa få likväl icke förblandas med tacksambets-bevis, som kunna vara ganska oskyldiga. Troligen skulle blotta utfärdandet af en sådan lag göra sin stora nytta, och förmodligen skulle 3 eller 4 exekutioner väcka uppmärksamheten och

eftertanken allmänt nog. För de minsta afsteg kommer en Officer i arrest, och en soldat får prygel; för större fel stadgas arkebusering: hvarföre skola andra skonas mer än militären? hvarför icke samma princip öfverallt? Kambyes var nästan för sträng; men likväl hatade den milde K. Gustaf II Adolf en viss Domstol med samma utväg, om den icke ville göra rätt. Detta hjälpte *då*: hvarför icke också *nu*? Utan stränghet stadnar allt, och slatheten förderfvar allt.

Bannebref till Carl Delén.

Hvad min Herre skrifver *sjelf*, kan han trycka huru han vill; men hvad *jag* skrifver, utbeder jag mig måtte få bli oförändradt. Jag har många gånger undanbett mig, att mina oskyldiga *C* måtte förbytas till hårda *K*, som förändra utländska ord till quasi-Svenska, och som göra, att en utländning, som ville lära sig Svenska språket, omöjligen skulle kunna förstå dessa ord; ty *K* lägger en helt annan accent på stafvelsen, än bokstafven *C*, och gör stafvelsen lång. Jag vill anföra exempel: Hvar och en vet hvad *climat* med *c* betyder; men med *k* blir accenten olika. I *climat* med *c* är första stafvelsen kort och den andra lång; men i *klimat* med *k* måste begge stafvelserna vara långa. *Kli-mat* kan således icke betyda annat än *mat af kli*, hoc est mat eller kli-röra för kalkoner, höns, gäss, ankor och kycklingar. Hvar och en förstår hvad *contract* med *c* betyder. Der är också första stafvelsen kort; men *kon-trakt* med *k* förhåller sig alldeles tvertom, och kan således ej betyda annat än en trakt, der gemena qvinnfolk hålla till, såsom Tyska Prestgatan till ex. — *Ko-lik* med *k* måste antingen betyda en död ko, eller någon, som är lik en ko. *Kon-sort* med *k* och *Kon-tant* med *k* måste betyda, det ena ett slags sämre qvinnfolk, och det andra dess faster eller moster. *Kon-troll* med *k* måste betyda den högsta graden af qvinulig styggelse, eller ett troll i qvinnogestalt. *Character* med *c* är ett ganska begripligt ord, men *kar-akter* med *k* är bakdelen på en karl. *Kon-kurs* med *k* betyder efter bokstafven konors kurs, eller kon-lopp. — Det är icke

bättre att förbyta *C* i *S*; ty alla begripa hvad *cylinder* med *c* betyder; men *sylander* med *s* bör läsas *syl-in-der*, och betyder således en undervisning t. ex. för en skomakar-pojke, att *sylen* skall *in der* mästaren pekar. Jag skulle kunna anföra mångfaldigt flera exempel; men dessa äro allt nog. Var derföre så god och bibehåll mina *C*; ty när jag skrifer dem i ofvannämnda ord, så menar jag hvarken hönsmat, eller Tyska Prestgatan, eller bakdelen på en karl, eller konfastrar, eller trollpackor, eller döda kor etc. Jag hoppas att min Herre ej vägrar mig denna billiga begäran, om han också skulle stöta sig med en och annan språkförädlare af *K*-sekten.

Gammalmodig.

Epigram.

Hur klokt af denna Heders-corps,
 Som Svears Språk och Snillen sköter,
 Men tänd af *Lenta* många år,
 Och lam i flera ledamöter,
 Se'n inga hus-kurer förslå,
 Att hejda dess förvandlings möte, —
 Hur klokt, fast något sent ändå,
 Att uppta Doktorn i sitt sköte?

N:o 85 och 86.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Fredagen den 24 Juli 1812.

Prospectus till en ny Tidning. (Insänd.)

Tidningen utgifves egentligen för att förtjena penningar eller något jemngodt; följaktligen i merkantil afsigt. Man måste, för att vinna detta ändamål, vara rik på ämnen; och framför allt icke stöta sig med någon. Således införes aldrig några allegorier, inga sagor, inga liknelser, inga utbrott emot laster och dårskaper, och således ingenting, som någon bättre person kan taga åt sig. Ämnena bli, bland annat:

1:o Att bevisa nödvändigheten af postfrihet för denna nya tidning, med uteslutande af alla andra.

2:o Att nedsmutsa alla utkommande *nya* Tidningar, i synnerhet när någon upplysande artikel der införes, samt att personalisera hvar och en god författare, som är vår nya tidnings redaktörer öfverlägsen, och i öfrigt att förvrída, beljuga och förvända alla skrifter, som Redaktionen vill kriticera. För att ej plåga läsaren med vidlyf-tighet, skola vi alltid utesluta alla skäl, som vår bevisning eljes kunde påkalla.

3:o Att berömma allt hvad som göres af någon högre eller lägre autoritet, och deremot att ifra mot hvar och en, som vågar kla-

ga öfver någon oförrätt, större eller mindre. Alla sådana oförskäm-
da personer kallas *smädare, samhälls-förstörare, anarkister och frön-
dörer*. I synnerhet skola hårdast angripas alla de, som lidit mest
och äga högsta rättvisa på sin sida.

4:o Att alltid taga alla sämre och bättre Embetsmän i försvar,
och drifva den satsen, att Regeringen lider, om Embetsmäns gernin-
gar uppdragas, och om de icke få handla efter valbehag, samt att
de *skicklige* göras missnöjde, om de dålige utpekas. Man vill också
bevisa, att England skall snart gå öfver ända, om icke det derva-
rande riksförderfliga bruket undanrödjes, att i tryck meddela All-
mänheten underrättelse om allt hvad som der händer och sker, och
huru Embetsmän bära sig åt.

5:o Att bevisa huru farligt det är för Samhällets bestånd och
politiska sjelfständighet, att föreslå förbättring i Lagarna; ty det gam-
la är alltid bättre än det nya.

6:o Att ropa och skrika om den gruffliga skada, som tryckfri-
heten redan gjort; men ändå berömma och upphöja denna frihet:
att förklara, det *alla* hittills utkomna skrifter varit odugliga och ej
gifvit den minsta upplysning: att en allmän *upplysning*, en *förbät-
trad uppfostran* och en högre *national-anda* bort uppkomma inom
högst 14 dagar efter tryckfrihetens återupplifvande; och att, enär
allt detta ej skett, när inga *bättre läroböcker utkommit*, och när inga
bättre *Lärare blifvit upptäckte (!!!)*, tryckfriheten, som icke heller
ökat Rikets makt och styrka, ej heller Svenska Folkets *ära*, således
är skadlig och bör inskränkas, såsom onyttig.

7:o Att utskrika alla skriftställare i gemen, som synas hafva rätt
och som ifra mot laster och dårskaper, för *smädare, folkförförare,
anarkister, skrifvande Vandaler, äreskändare, förvridna filosofer, oför-
synta svärmare* etc. etc. (NB. Vi akta oss likväl nega, att namngifva
någon enda person eller anföra något enda exempel; ty sådant be-
höfs icke. Man tror oss nog ändå, och med sådana äretitlar skola
vi väl afskrämma alla dem, som skrivit under nuvarande tryckfri-
hets-period, från vidare försök i litteraturen.)

8:o Att bevisa, det tryckfriheten blifvit *skamligen missbrukad i rättegångshandlingar*. (Denna bevisning torde mången anse svår och nästan omöjlig; ty det är icke hvar mans lott att begripa på hvad sätt tryckfriheten har gemenskap med sättet att utföra en process.) Vi vilja tillika, till parters tjänst, uppgifva formulär, huru besvärsskrifter, för att ej vara stötande, böra i all som största ödmjukhet författas, äfven då man lidit uppenbart våld. Ett projekt till en dylik skrift följer här nedanföre på försök, huruvida den kan passa.

9:o Att bevisa, det *Regering och Lagar blifvit missfirmade: snitten och förtjenster förnedrade: Samhället skakadt: medborgare sönderslitne till värde och heder: allt genom tryckfriheten, och utan att enskilte medborgare, som förlorat heder och ära på detta gemena sätt, ägt något beskydd af lagen*. (När man undantager de ovanliga *snillena* Wallmark, Granberg och Valerius, känner väl icke redaktionen några flera, som blifvit *förnedrade*; ty de *större* kunna alldeles *icke* förnedras; icke heller har redaktionen i öfrigt sig några vidare facta ännu bekanta, och alldeles icke någon, som förlorat heder och ära NB. oskyldigt; men vissa *vederbörande*, som förmodligen ej säga osant, ha lofvat att förse oss med långa förteckningar i dessa delar. Emedlertid kunna vi fägna oss deråt, att vår lilla Stat måste vara ofantligt stark, efter den ej lidit af så många våldsamma *skakningar*, eller känt någon förlust af så många *sönderslitna medborgare* bland sin lilla folkmängd.)

10:o Att bevisa, det *goda författares tystnad* är en följd af tryckfriheten, samt att sådane författare omöjligen kunna *äfventyra* att skriva, så länge *anarkister, äreskändare och ursinnige vitterhetsidkare upphöja sitt skrän*. (Man beskyll ej redaktionen i förtid, att vara galen; ty vi ha hämtat den satsen ur goda källor, att det dåliga, ursinniga och odugliga skall först vara alldeles utrotadt, och upplysningen både allmän och fullkomlig, förr än *gode författare* kunna våga sig åstad, att bekriga och vederlägga det ursinniga, samt att desse *gode författare* icke kunna öppna sin mun förr än tryckfriheten blir bra inskränkt. Man skratte ej förr, än vår bevisning

kommer! och man drage ej vår sats i tvifvelsmål, af det skäl, *att under hela K. Gustaf IV Adolfs regering nästan ingen enda god författare lemnade något arbete från pressen*)

11:0 Att bevisa, *det ynglingar, af tryckfrihets-fostren i rättgångs-skrifter (!!!), fått lära sidvördnad mot Rikets Styrelse, uppslagsighet mot förmän, förtjensters förnedrande, gäckspelning med lagar, uppsåtlig lögn (!!!) och oförsyntaste högfärd (!!!)* (Detta löfte ser väl alldeles omöjligt ut att uppfylla; men — vår man ger oss nog de exempel han förmodligen har samlat.)

12:0 Att bevisa, *det ynglingar, genom tryckfriheten, blifvit trotsige vanvettingar i filosofi och vitterhet.* (Vi vänta dagligen, från en viss man, ehuru han hvarken är filosof eller vitter, att få en fullständig förteckning med namn och karakter på dessa vanvettingar, hvilken förteckning skall ordagrant i Tidningen införas.)

13:0 Att bevisa, *det, genom tryckfriheten, ypperlige författare ansett för en blygd, att höja sin röst.* (Man väntar, från säker hand, dessa ypperliga, men blyga, författares eget skriftliga erkännande att så är; ty andra bevis duga ej.)

14:0 Att bevisa nyttan af den hittills okända regeln, *att, när elden sitter i ens hus, man ej bör i 5 år besinna sig på släckningen.*

15:0 Att bevisa, *det olägenheterne af tryckfriheten stå att läsa i vissa personers tysta blygd.* (För dem, som tilläfsventyras icke kunna göra sig något rätt begrepp om en *tyst blygd*, såsom ett alldeles ovanligt talesätt, vill man i förband upplysa, att *tyst blygd* vill säga detsamma, som att *blygas i tysthet*; och när man tillika besinnar, att *blygd* eller *blygsel* vanligen icke är *bullrande*, eller gör något väsende; så kan man lika så lätt förstå hvad *tyst blygd* är, som man kan bevisa hvad *tyst skam* är; ty ordet *tyst* är motsatsen af ordet *bullrande*. Men den frågan blir likväl svår att utreda, antingen *blygseln*, i fall den kan bevisas, kommer från författarnes djerfhet, eller från läsares dumhet och oförstånd, som *läsa allting bakfram*.)

16:0 Att bevisa, *det olägenheterne af tryckfriheten stå att läsa i den sannfärdigt lidandes och förtrycktes sorg.* (Många torde in-

vända, att vi ej träffat många sörjande ansigten allt sedan sista Thronvalet. Detta är ganska sant; men det är också lika sant, att den sorg, som kunnat visa sig i de *lidandes* ansigten, icke härrört från *lidande* och *förtryck*, utan endast af *tryckfrihetens* olägenheter, samt att, när dessa afhjelpas, kommer den himmelska glädjen och förnöjelsen skenbarligen att visa sig på alla ansigten. Att de *lidande* och *förtryckte* ej anklagat sina förolämpare och påkallat lagarnas beskydd, kommer bara af en hög grad människokärlek, hvilken icke ville tillåta dem se den rörande synen, att förtryckaren skulle på något sätt straffas eller fara illa; ty Svenska Nationen har, som man vet, nu för tiden en ganska fin känsla af allt som kallas stort och ädelt, högt och sublimt; och kan åtminstone icke beskyllas hvarken för hämd eller afund.)

17:o Att bevisa, det 9 gånger i 10 är den i publikt tryck först angripne enskilde mannen den, som mest behöfver domarens värn och beskydd. (NB. icke så, som skulle han, utan domarens beskydd, snart kunna öfverbevisas att angifningen är grundad; utan så, att 9 af 10 äro alldeles oskyldige och höra således af domaren beskyddas. Mången torde likväl förundra sig deröfver, att ingen enda af dessa 9 oskyldige ens försökt att *vederlägga* anklagelsen, än mindre *anropa* domarens beskydd; men denna förundran är obehörig. Människokärleken är enda orsaken; den vill ej se *angifvaren* olycklig, än mindre en *oskyldig boktryckare*, som är af Lagen försvarad.)

18:o Att bevisa, det man ej bör, i afseende på Landets Styrelse, framkomma med något enda nyttigt förslag; ty då *anser* Regeringen sig ställd under *hvares* och *ens preceptorskap*, som har *djerfhet* nog, att *uppträda* ur *hopen* och *spela* hennes *undervisare*.

19:o Att bevisa, det ordet *Embetsman* och ordet *skymfad* äro synonyma, samt att den *största skicklighet* och den *märkbaraste oduglighet* icke kunnat frälsa dem ifrån att *gemensamt förnedras*, och att en *Embetsman* kan anse för en *smickrande distinktion*, att bli skamlöst angripen i publika veckoblad. (Vi ha väl ännu icke fått förteckning på de *skicklige*, som blifvit angripne, än mindre på så-

dana skicklige, som ansett för en *smickrande distinktion* att angripas, helst om det är sant, att hvarken skicklighet eller oduglighet kunnat frälsa, och det i öfrigt låter något otroligt, att den *skicklige* anser sig *smickrad* genom *förblandning med odugligheten*; men vi vänta stundeligen från en ganska hederlig man denna uppgift, så framt han icke misstagit sig; äfvensom vi också förvänta hans förklaring öfver det hopp han synes äga, att också sjelfva *odugligheten* bort frälsa från *förnedring*.

20:o Att bevisa, det vår Lags förträffliga och till allmän säkerhet så ögonskenligen ländande föreskrift, att domaren får dömma *efter uppsåtet*, äfven bör sträcka sig till tryckta skrifter, så att domaren bör få dömma, icke efter *bokstafven*, utan efter *andan* och *afsigten*, som domaren bör äga full frihet att gissa sig till, och således, utan hinder af någon lag, kunna dömma alldeles efter eget godtycke. (Detta synes vara den bästa utväg att förekomma, det Embetsmän ej skola klandras; ty *godtycke* är undantaget från allt slags klander. Det beror ej af Lagen, utan af sig sjelf, och är således *utöfver* Lagen.)

21:o Att bevisa, det allt slags anklagelse är *smädelse*, ehvad den är sann eller icke, och således att ingen enda anklagelse bör få bevisas; ty den gamla satsen duger icke: att ingenting annat är *smädelse*, än beskyllningar, som ej äro grundade, och att sanning aldrig någonsin bör anses vara *smädelse*.

22:o Att uppgifva en förteckning på alla hittills begångna tryckfrihets-brott, som lära utgöra ett antal af 10,000. (Vi känna väl ännu icke mer än 3; men vi vänta förteckning på resten från flera djupsinniga observatörer och språkkännare.)

23:o Att specificera åtskilliga *rykten*, som ingen hört och sjelfva redaktionen icke heller *tror*, men som ändå kunna vara ganska upplysande i de ämnen man vill afhandla, när alla andra utvägar brista.

24:o På det ingen af oförstånd måtte åberopa, att Kellgren, Thorild och många flera författare, under en inskränkta tryckfrihet, skrefvo långt starkare och dristigare, än under nu förflutna

tryckfrihets-period, utan att bli anfäktade och utan att försmädas eller beljugas i memorialer, vill man uppdraga en jämförelse mellan den tiden och den närvarande, och visa, att den *friske* kan tåla vida mer än den *sjuke*, och att den, som är illa sjuk och svag, kan bli stendöd af ett lindrigt medikament, hvilket likväl på en frisk skulle göra alldeles *ingen* verkan; samt att man bör göra skillnad emellan preservativer och *radikal-kurer*, hvilka sednare alltid böra vara proportionerade efter patientens helsa, på det han ej måtte kureras till döds. Vi vilja också bevisa, att om en skrift, sådan som v. Dalins Argus, hvilken blef rekommenderad af Ständerna, nu blefve utgifven, skulle hundra människor få gallfeber, hundra dö af återation, och hundra skrika att Samhället säkert ramlar öfver ända och att Fäderneslandet är förloradt. Slutligen, och ehuru motstridigt det än synes vara, skall

25:o visas, att *Regeringens och Embetsmäns åtgärder ej äro frikallade från granskning och bedömning: att fel och brister ej böra lemnas utan anmärkning: att bristerna böra yppas, och förbättringar i alla grenar uppfinnas och föreslås, samt att ingen enda verklig upplysning, ingen enda sanning af värde, ingen enda billig klagan, böra finna vägen stängd till Thronen och Allmänheten.* (Detta är ju ingen kontradiktion emot det föregående?)

Tidningen kommer rätt och slätt att kallas:

Guds fred! Yæskast.

Galimatias.

Projekt till Besvärsskrift hos Kongl. Hof-Rätten.

N. N. Härads-Rätt har nyligen hållit undersökning angående ett i N. N. Socken förefallet oväsande, eller så kalladt upplopp. I detta upplopp har jag så mycket mindre deltagit, som jag hela tiden varit sjuk och sängliggande. Jag har icke heller varit anklagad, icke ställd för Rätta, och således icke heller hörd. Mitt namn finnes på intet enda ställe i ransaknings-protokollet nämndt. Ickedessmindre har Hä-

rads-Rätten, i sin redan justerade dom, behagat ihågkomma mig med högsta kroppsstraff, såsom den der varit en af hufvudmännen i upploppet. Nu har jag väl hört, att någon närvarande menniskovän skall vid justeringen hafva anmält mitt laga förfall för deltagandet i upploppet och orsaken till mitt totala uteblifvande under hela rättegången; men jag vet icke om Härads-Rätten gjort något afseende på ofvannämnda för mig talande obetydliga omständigheter, eller om icke Härads-Rätten åtminstone nedsatt straffet till 14 eller 18 dagar vid vatten och bröd, i anseende dertill, att jag af sjukdom var hindrad att på något sätt deltaga i upploppet, hvilket också förmodligen hindrade Aktor att anklaga mig och Härads-Rätten att höra mig. Nu i denna stora okunnighet om mitt öde, nödgas jag fly till Högl. Kongl. Hof-Rättens barmhertighet, ehuru jag icke kan förebära något annat skäl till förskoning, än blott, att jag ännu är sjuk och sängliggande, och således icke kan undergå något kroppsstraff; ty att jag är alldeles oskyldig, och att Härads-Rätten misstagit sig på namn, lär jag väl icke våga åberopa. Härads-Rätten skulle kunna misstycka en sådan förmätenhet och jag stadna i ansvar för missfirmelig skrifart. Jag framhårdar etc. N. N.

Herr Jacob Cederström

har i Dagligt Allehanda för i går N:o 168 visat, huru man med åskans hela kraft kan i några få rader förkrossa dessa vanvettiga författare, som missbruka tryckfriheten till den grad, att de till och med våga kritisera en brochure, kallad *Militäriskt A B C*, hvilken likväl är utgifven af Hr Jacob Cederström, såsom anonym. Detta grofva tryckfrihets-brott är likväl föröfvadt af Skandinavens författare; men hans *tysta blygd* måste väl också med *omisskännelig skrift* nu stå att läsa i hans anlete, om han har något. Man kan väl icke med en mera Herculisk styrka och sund logik vederlägga en författare, än Hr Jacob Cederström nu gjort. Hör hvilka skäl! Han förklarar, att Recensenten är en beläckare: han anser uppgiften af sitt namn vara en tillräcklig vederläggning: han ger tillkännan, att brochuren var skriven förr än vår älskade KronPrins trädde på Svensk jord, men att okända orsaker hafva uppskjutit tryckningen tills i år. Hvilken korthet! Hvilken kraft, att blott med några ord utpressa blodsvett ur en svag författare! Lefve snillet, som förmår allt! — och måtte hans *arm* (på hvilken Hr Cederström förklarar Hans Kongl. Höghet vara så säker, till försvar af *Hans rättigheter*), aldrig tröttna, att så mästerligen söka utrota allt ogräs på Litteraturens fält!

STOCKHOLM, Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 87 och 88.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 28 Juli 1812.

Militärisk bravoure i fredstider: obelönt tills vidare.

Afskrift.

Kongl. Maj:ts Krigs-Hof Rätts Utslag uti det, uppå Kongl. Maj:ts nådiga befallning, till Dess Justitie-Kanslers-Embets åtgärd öfverlemnade och sedermera af Krigs-Fiskalen vid Landt-Arméns ärenden härstädes, Välborne Gustaf Adolf von Schéele hos Kongl. Krigs-Hof-Rätten anhängigt gjorda mål, angående kusken Sven Svenssons förda klagan deröfver, att han, såsom för fel emot Polis-ordning och Postkarls oqvädande, Mariæ Bebudelse-dag den 25 Mars sistl. år, uti Högvakten vid Kongl. Slottet arresterad, skall derstädes blifvit af ej mindre Vakthafvande Officeraren, Löjtnanten vid Kongl. Svea Lif-Gardet, Högvälborne Friherre Conrad Gabriel Falkenberg, än ock tjenstgörande Öfver-Adjutan-ten af dagen, numera Herr Öfversten och Riddaren af Kongl. Svärds-Orden, Välborne Georg Ulfsparre, med kindpustar öfverfallen, samt intill den 28 påföljande hållen i häkte och emed- lertid lemnad utan fänge-förtäring; hvarom, efter förrättad un- dersökning vid Blandad Krigs-Rätt, och ytterligare inhämtade upplysningar, Krigs-Fiskalen å Embetes vägnar med utlåtande inkommit, samt, i grund af 2. Kap. 13. S., 6. Kap. 10. och

14. §. §. samt 14. Kap. 65. §. i 1798 års Kongl. Krigs-Artiklar, slutligen yrkat ansvar, för Svenssons förolämpande med slag medan han varit under vaktens värjo, å Herr Öfversten Ulfsparre af Tre månaders suspension, samt å Löjtnanten Friherre Falkenberg, som emedlertid erhållit afsked ifrån tjensten, af böter svarande mot Tre månaders då innehafd lön, äfvensom för försummelse att följande dag efter vakt-ombytet låta, jemlikt de under den 1 Juli 1810 utfärdade General-order, till Kongl. Öfver-Ståthållare-Embetet i Polis-ärendena uppföra Svensson, å Löjtnanten vid Kongl. Svea Lif-Gardet, Välborne Gustaf von Ehrenheim, af åtta dagars arrest i läst rum; deröfver vederbörande hörde blifvit och sig förklarar: Gifvet i Stockholm den 8 Maj 1812.

Kongl. Krigs-Hof-Rätten har handlingarne sig föreläsa låtit samt detta mål i öfvervägande tagit; och ehuru, hvad först angår Hr Öfversten Ulfsparre, han icke är, emot sitt nekande, fulleligen öfvertygad, att vid det uti Officers-rummet inom Kongl. Slotts-Högvakten, Mariæ Bebadelse dag, den 25 Mars sistl. år, med kusken Sven Svensson anställda förhör, hafva afvetat, det Svensson blifvit under bevakning ditförd: dock emedan Herr Öfversten sjelf erkänt, att han derstädes slagit Svensson tvenne kindpustar; ty pröfvar Kongl. Krigs-Hof-Rätten, likmätigt 6. Kap. 10. §. och 14. Kap. 65. och 94. §. §. i Kongl. Krigs-Artiklarna samt 3. Kap. 6. §. och 35. Kap. 3. §. Missg. Balken, rättvist förklara, det skall han, Herr Öfversten i Armén, Öfver-Adjutanten, Majoren vid Södermanlands Regemente och Riddaren af Kongl. Svärds-Orden, Georg Ulfsparre, för detta felaktiga förhållande på Tre (3) månaders tid suspenderas ifrån sina innehafvande tjänster och åtföljande lön, hvilken kommer att emedlertid tillfalla Vadstena Krigsmanshus-kassa, och dessutom böta Fyra Riksdaler sexton skill. (4 R:dr 16 sk.) Specie, till fördelning emellan Konungen, Rätten och Målsäganden.

Beträffande sedermera Löjtnanten Friherre Falkenberg; så alldenstund medgifvet är, att, sedan han, såsom vid berörde tillfälle

vakthafvande Officer å Högvakten vid Kongl. Slottet, låtit med patrull ifrån den vid Kongl. Slotts-trädgården utsatta post till vakten afhämta och uti dervarande Officers-rum inställa kusken Sven Svensson, Löjtnanten, oaktadt Svensson sålunda kommit under vaktens värjo, der tillfogat honom en kindpust; fördenskull finner Kongl. Krigs-Hof-Rätten skäligt, att, med anledning af 6. Kap. 10. och 14. §. §. i Kongl. Krigs-Artiklarna samt 3. Kap. 6. §. och 35. Kap. 5. §. Missg. Balken, ålägga numera afskedade Löjtnanten vid Kongl. Svea Lif-Gardet, Friherre Conrad Gustaf Falkenberg, att derföre böta ej mindre beloppet för Fyra (4) månader af den nämde tjenst åtföljande lön, hvilka böter skola tillfalla Vadstena Krigsmans-kassa, än ock Tre R:dr fyratio skill. (3 R:dr 40 sk.) Specie till treskiftes.

Löjtnanten vid Kongl. Svea Lif-Gardet Gustaf von Ehrenheims försummelse, att icke, på sätt genom General-order af den 1 Juli 1810 i allmänhet stadgadt blifvit, hafva, genast efter det han den 26 Mars 1811 emottagit Högvakten vid Kongl. Slottet, låtit till Kongl. Öfver-Ståthållare-Embetet i Polis-ärendena uppföra dagen förut häktade kusken Sven Svensson, anser Kongl. Krigs-Hof-Rätten kunna, jemlikt 2. Kap. 13. §. i Kongl. Krigs-Artiklarna, försonas med extrajudiciel bestraffning, som Regements-Befälhafvaren äger att bestämma.

Slutligen och som utredt är, att det icke tillhört någon af Befälhafvarne vid Kongl. Slotts Högvakten, att besörja om fänge-förtäringens tilldelande åt Sven Svensson, medan han der varit häktad; så lemnas honom öppet att å vederbörlig ort sin talan i denna del särskilt utföra.

Den som med detta Utslag icke nöjes, äger att deröfver hos Kongl. Maj:it anföra underdåniga besvär, hvilka uti Dess General-Auditörs-Expedition böra ingifvas, sist innan klockan Tolf (12) å Trettionde (30) dagen efter, häraf erhållen del, den dag då sådant skett deck oräknad; hvarförinnan, i händelse Herr Öfversten Ulf sparre eller Löjtnanten Friherre Falkenberg sig i underdånighet besvära vilja, det åligger dem, att hos Kongl. Maj:ts Befälningshafvande eller i annat allmänt förvarings ställe nedsätta hvad dem i böter